

De förlorade förhoppningarna

Marianna Uutinen attackerar fasta föreställningar och förebilder

KONST

Galleri Lars Bohman: Marianna Uutinen.

● Samtidigt som ropen från nybakade studenter i linnekostymer och ljusa klänningar skallar längs gatorna visas den finska konstnären *Marianna Uutinens* verk på *Galleri Lars Bohman*. Uutinen instämmer knappast i hyllningarna av en ljusnande framtid. Tvärtom har hon utvecklat en teknik att pressa plastig akrypasta genom en sprits och välja färger som associerar till 60-talistiskt rekordarskitsch, förlorade förhoppningar och överjätta bröllopstårtor.

Uutinen – som introducerats i vårt land av denna sidas Gertrud Sandqvist – har varken bruk för det sofistikerade uttrycket eller ett tillbakahålllet understatement. Det är kraften och "lågheten" i de rundpallar hon mättar som räknas. Det kan tyckas som om upproriskheten också har något sårbart över sig, någonting som andas hospital och "naivernas" konst, med en "patologisk" fixering vid det äcklande som i Jean Dubuffets tidiga kvinnobilder. Men den sårbarheten måste tas med en nypa salt: Uutinen följer Jonathan Lasker och hans undersökningar i gränslandet mellan konst och kitsch tätt i spåren.

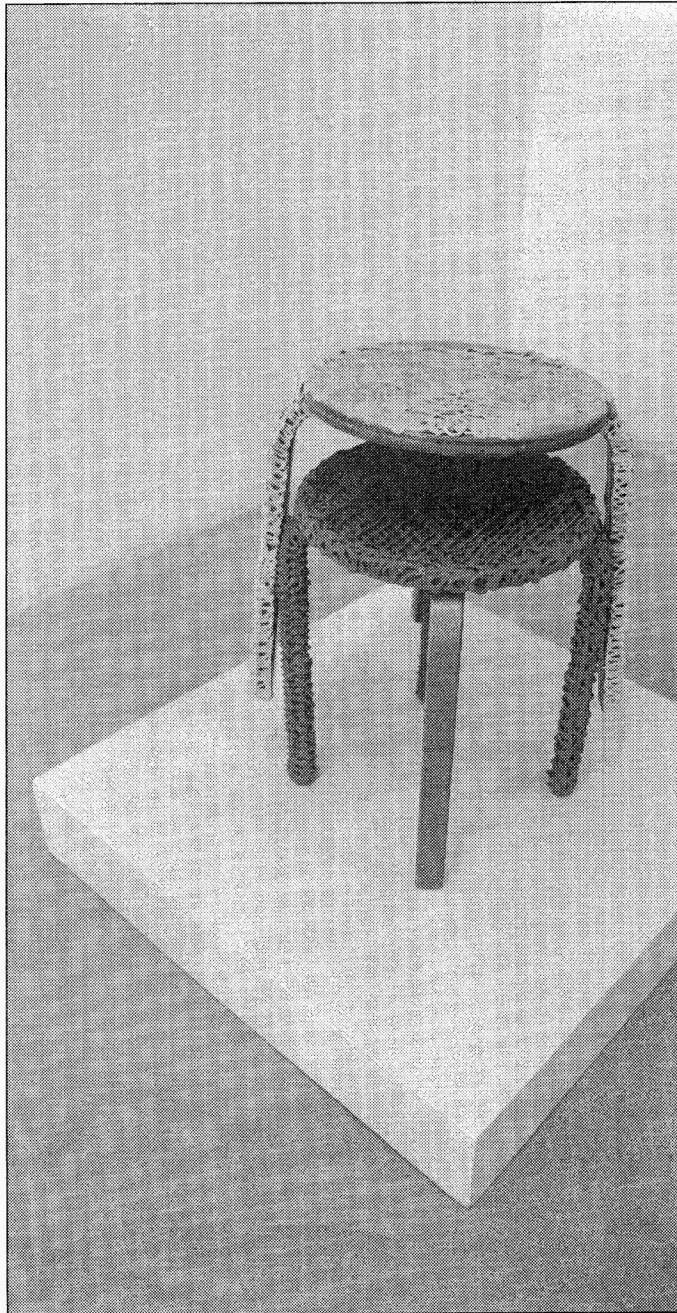
STADGA ÅT UPPRORET
ger attacken på fasta föreställ-

ningar och förebilder. Modern med barnet på armen är en självskriven måltavla – liksom Finland. Bastubadandet (som har högsta president- och regeringsstatus) återfinns som ett lakoniskt, liksom utrunnet björkris på galleriets golv. Och på nationalheroen Alvar Aaltos över-spritsade pallar lämnar Uutinen ett avtryck av sin stjärt. Stolen användes, som bekant, under 60-talet som en ikon för konstens och livets förening. Och Aalto tänkte sig sina möbler i arbetarfamiljernas hem.

Uutinen finner alltså både motiv och kraftfält i konventioner – konventioner som hon utsätter för en förutsägbär kritik. Det är knappast överraskande att allt "naturligt" går att ställa på huvudet, om man först gör uppror med modernitetens "skit i traditionerna" som tillhygge och sedan lika ytligt som tendentiöst förnekar att något väsentligt kan utsägas om världen. Uutinens "uppror" kan naturligtvis inte leda fram till något annat än ett mer eller mindre nietscheanskt utpekande av moralens grundlöshet, etc.

MARIANNA UUTINENS utställning ska inte fräntas ett visst underhållningsvärde, men de färgspritsade bilderna och objekten får inte förväxlas med uppror genom nyskapande.

STAFFAN SCHMIDT

Marianna Uutinen finner både motiv och kraftfält i konventioner – konventioner för en förutsägbär kritik.